

Hej alle sammen, og velkommen til Azoerne. En perle midt ude i Atlanterhavet, midt ude i ingenting... Helt og aldeles enestående!

Da vi fik øje på øen Faial var det alle nuancerne af grøn, som sprang os i øjnene. Enge, marker, skove, bjerge og køer kom tættere og tættere på, og vi så det måbende komme nærmere. Efter at have spejdet ud over det blå hav i et par og tyve dage, var det nærmest helt surrealistisk, at se en anden farve i så store mængder skyde op af havet og rejse sig mod himlen!

Selvom vi nyder de lange sejlture og sagtens kunne have taget en uge mere til søs, var det nu alligevel meget rart endelig at kunne komme i land. Vi glædede os til det sociale fællesskab blandt alle sejlerne, vi glædede os til at handle frugt og grønt, og så glædede vi os usigeligt til at kunne gå mere end blot 10 skridt om dagen. For om man vil være ved det eller ej, så laver man virkelig ikke særlig meget på sådan et atlantehavskryds. Faktisk er det et under, hvis man når flere end én ting i løbet af dagen!

Man skal dog ikke påstå, at der ikke kom fut i os! På trods af 23 dages karantæne over Atlanten, skulle vi alligevel testes og blive på båden det første halvandet døgn. Ikke desto mindre smed vi jollen i vandet, og i ly af mørket listede vi i land og hentede min veninde Sofie. Hun kunne jo lige så godt sidde i karantæne med os, end at sidde alene og kukkelure i land. Vi havde det derfor ret sjovt med at gemme hende væk, når myndighederne kom for at sejle os i land til pcr-tests. Vi havde jo fortalt dem, at vi kun var 2 personer ombord, ikke 3! Heldigvis fattede de ikke mistanke, eller også var de bare ligeglade, så vi blev hurtigt frigivet og sejlede straks i land!

Havnebyen Horta er intet mindre end ikonisk, netop fordi, at alle sejlere tager dertil, når de har krydset Atlanten. Det er her, hvor alle får fast grund under fødderne igen, får snakket med gamle bekendtskaber, får et rigtigt landgangsmåltid og ikke mindst, får drukket sig plørefulde. Peter's Café er nok det mest sagnomspundne sted i Horta, det skyldes atmosfæren, men nok også deres verdensberømte G&T. Vores landgangsmiddag på Peter's bestod af en lokal deliaktesse: et omvendt kødspyd med kød og ananas fra Azoerne, super lækker! Til maden fik vi os selvfølgelig et par G&T. Udover den gode mad og drikke, er der bare noget helt specielt over stemningen og hele atmosfæren på Peter's, for det er her, at søulke og andre langturssejlere mødes og sætter sit aftryk. Selv har vi, sammen med 3 andre danske både, hængt Dannebrog på væggen og hejst Peter's flag i vore egne mastetoppe!

En anden sjov og ældgammel tradition er molemalerier. Overalt på Hortas moler, kan man finde malerier lavet af sejlere. Oftest er det nationaliteten og skibets navn, som er i højsæde. Til tider er det dog også deciderede kunstværker, som præger molerne. Tradition stammer helt tilbage fra Joshua Slocum, som var den første mand, der sejlede jorden rundt alene. Her skrev han sin båds navn "Spray" på muren, så hans venner kunne se, at han var kommet sikkert over Atlanten. Sidenhen er hans aftryk blevet udviklet, og i dag kan man næsten ikke have været på Azoerne, uden at have sat sit præg på en mole.

Selv synes vi, at det er enormt hyggeligt at gå op og ned langs molerne og lede efter alle de malede danske flag. Ikke mindst de, som er malet af sejlere, vi selv kender. Der var derfor ingen tvivl om, fra vores side, at dannebrog skulle repræsenteres endnu engang. Efter at have gennemført alle ledige pladser, fandt vi et perfekt spot! Vi begyndte at male med det samme, for at ingen skulle komme og nuppe pladsen for næsen af os. Til trods for, at de kreative tanker længe havde kørt rundt i hovedet på os, valgte vi at droppe en sejlede hotdog og gå med et klassisk stort Dannebrog. Artemis-logoet blev videreudviklet, og eftersom vores nye besætningsmedlem Sofie har haft billedkunst i skolen, blev Artemis skrevet med smukke græsk-prægede bogstaver. Derudover blev Artemis' atlantehavskryds og besætningsmedlemmer også forevige, som traditionen foreskriver. Vi var endda så forudseende, da vi malede molemaleriet, at der allerede er gjort plads til at skrive "2022", når vi forhåbentlig krydser Atlanten igen til næste år.

Men, nok snak om sejlerting, for nu fokuserer vi på landkrabbernes paradys! Azoerne er nemlig nogle af de skønneste øer i verden, og byder på alt lige fra vulkansk landskab og klipper til eventyrlige skove og

vandfald. Heldigvis er de fleste af øerne små, så på 2 dage kan man sagtens nå at se alle de vigtige ting og mere til. Men, det er dog altid rart også at have tid til, at opdage alle de små "hemmeligheder", som øerne gemmer på.

På øen Faial oplevede vi et meget håndgribeligt eksempel på, at naturen og livet går sin egen gang, og at mennesket må tilpasse sig de store kræfter. På øens vestlige del er der nemlig kommet et nyt stykke land til! I 1957 gik vulkanen Capelinhos i udbrud og dækkede en stor del af øen i et tykt lag aske og fik flere end 2000 mennesker til at flygte derfra. I dag kan man besøge resterne af fyrtårnet, som stadig titter op over den sorte sandjord og giver en fin udsigt over det nyanlagte område. Det er absolut et betagende sted, især fordi det vidner om naturens stærke kræfter og hvor hurtigt en katastrofe kan opstå. Derudover fik vi også at mærke, hvor varmt sort sand egentlig kan blive: det var ligesom en ovn med båden oven- og undervarme! Heldigvis kunne vi dyppe os i en af de naturlige pools, som er nogle små havbassiner lavet fra naturens side. Grundet øernes vulkanske afstamning er kyststrækningerne ofte stejle og meget rå, hvilket ikke efterlader meget plads til strande. Specielt om sommeren er det dog strengt nødvendigt at kunne tage en kold dukkert, så de rå naturlige pools er helt klart et tilløbsstykke. Det er dog lidt skørt, at komme fra hvide sandstrande til rå beton og vulkanske sten. Uden tvivl charmerende og rigtig gode til at tørre sig på, da de suger al solens varme til sig.

Udover, at Azoerne er en perle i sig selv, så er her også lige ekstra fantastisk, fordi vi netop kommer fra Caribien, som er så anderledes på alle punkter. Det er synd at sige, at vi hurtigt bliver mætte af at være et sted, men sådan er realiteten. På et tidspunkt bliver hvide sandstrande og blå vand hverdag, og så er det pludselig ikke helt så spændende, som det var til at starte med. Netop derfor valgte vi også at sejle tilbage over Atlanten, i stedet for at blive i Caribien i orkansæsonen. Vi var simpelthen mætte og havde brug for at komme ud og sejle langt!

For mig handler langturssejladts meget om at leve i nuet og nyde det sted, hvor man er. For selvom vi befinder os de mest fantastiske steder, så kan jeg godt tage mig selv i, at drømme om koldskål, sommeraftener i det danske og ikke mindst at kunne have været med til at fejre, at mange af mine venner er blevet studenter. Men, netop det, at jeg ikke bare lige kan rejse hjem, er måske også det, som gør alt det hjemlige så mindeværdigt. –Mine venner holder sig i hvert fald ikke tilbage med at fortælle, hvor fantastisk jeg har det ude i den store vide verden, hvilket jeg giver dem fuldstændig ret i. Nogle gange skal man bare lige huske at se sig om, slappe af, tage en drink og nyde livet, for hjem kan man altid komme!

Hilsen Artemis :0)